# Skandinaviens Stjerne.

## Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

22. Aarg Nr. 20. *Den 15. Juli 1873.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl


## Tale af Ældste Orson Pratt,

### afholdt i Salt Lake City den 19. Januar 1873.

(Fra „Journal of Discourses“).

Jeg ved ikke, jeg nogensinde var mere opbygget og belæret, end netop i denne Eftermiddag ved at lytte til Broder Hydes Tale. Ifølge min Overbevisning var den i det Hele taget beregnet paa at undervise og opbygge Enhver, som var en opmærksom Tilhører. Talen blev holdt i et veltalende Sprog, som var letfatteligt, paapegende og bestemt; den vilde være til Velsignelse for Alle, der vilde efterleve den.

Herren har udpeget en Forskjellighed af Gaver i sit Rige, Nogle have denne, Andre have hin Gave, og især desbed gjør dette sig gjældende i de Tolvs Kvorum, for hvilket Broder Hyde er Præsident. Der gives mange forskjellige Gaver og Talenter, og det vilde være mig en stor Fornøielse og Tilfredsstillelse at have Anledning til at høre dem oftere, end jeg gjør. Dog jeg bliver ikke sjælden kaldt paa til at tale til Folket, naar jeg helst ønskede at sidde og lytte til Andres Bemærkninger.

Det er mig ganske ubekjendt, hvilket Emne, jeg skal fremsætte for Eder i denne Aftenstund. Sommetider, naar jeg lytter til Sangen, vil en eller anden Gjenstand ligge aaben for mit Sind, dog til andre Tider fremstaar jeg ofte uden at kjende det første Ord, jeg skal udtale for Tilhørerne; ikke desmindre, jeg stoler paa, at Herren vil tildele mig, idet jeg fremstaar, hvad jeg skal tale. Saaledes er min Tilstand i denne Aften; og min ydmyge Bøn til Herren i Jesu Navn er, at han vil inspirere mig med sin Aand, hvorved jeg kan forstaa, hvad jeg skal sige, som kan være meest passende for de Tilstedeværende. Lyset og Sandheden, som af Herren er aabenbaret i de forskjellige Verdens Tidsaldere, er saa

ubegrænset, særlig i vor Tid, at — saa har jeg tænkt — det er en hel Vanskelighed for Herrens Tjenere at skjelne, hvilket Emne i denne store Mangfoldighed vilde være mest behageligt i Guds Aasyn at fremlægge for Folket.

Der gives mange Eiendommeligheder i vor Religion, dog de Sidste-Dages Hellige i Almindelighed ere vel bekjendte med dem. Ofte blive vore Forsamlinger besøgte af Fremmede, der gladlig vilde høre os dvæle ved Punkter i vor Lære, hvilke efter deres Mening storlig vilde interessere dem. Vi ere villige til at gjøre saa; dog alligevel, vort Studium er at have en Aand, som kan være til Opbyggelse for Alle, hvadenten de ere i Kirken eller Fremmede, som kun ere her paa Besøg.

Iblandt de Særegenheder, som Herren direkte har aabenbaret til de Sidste-Dages Hellige, kan nævnes de forskjellige Grader af Lykke og Herlighed, som existere i den evige Verden, tilligemed de mangehaande Straffedomme, som blive de forskjellige Klasser af Menneskeheden tildel. Tidligere, forinden vi bleve Sidste-Dages Hellige, bleve vi undervisté af vore Fædre, Mødre og vore Præster, at der kun gaves to Steder i den evige Verden, hvilke vare bestemte til et Opholdssted for den menneskelige Familie. Disse Steder vare Himlen og Helvede; og de, som ikke erholdt en Plads i det førstnævnte Sted, maatte gaa til det sidstnævnte.

Dette var en Gjenstand, som Broder Hyde hentydede til i et langt og interessant Foredrag. Han bemærkede, at Gud havde beredt forskjellige Boliger for Menneskene, af hvilke nogle vare til Herlighed og andre til Straf. Disse Ting bleve tydeligt forklarede for Folket, men der er nogle Punkter, der staa i nær Berørelse med dem, som ikke bleve udtydede for Tilhørerne.

Maaden paa hvilken vi erholdt en mere fuldkommen Kundskab angaaende Menneskeslægtens fremtidige Tilstand var ved Aabenbaring; ja tilvisse, al Kundskab, som Menneskene nogensinde var i Besiddelse af med Hensyn til denne Gjenstand, kom formedelst Aabenbaring. Vi kunne læse noget i Pauli første Brev til Korinthierne angaaende de forskjellige Herligheder, som henhøre til de Dødes Opstandelse. Det bliver os sagt, ifølge Pauli Betragtning, at naar Menneskene opstaa fra de Døde, ville nogle erholde en Herlighed og andre en anden, og disse Herligheder ere lignede med de forskjellige Kloder, der ere udgaaede fra Herrens skabende Haand. Apostlen siger: En Herlighed er som Solens Glans, en anden som Maanens Glans og en tredie som Stjernernes Glans; men som en Stjerne overgaar den anden i Klarhed, saaledes er ogsaa de Dødes Opstandelse.

Den hellige Skrift fortæller os ogsaa, at der er en stor Afvexling af Straffedomme ligesaavel som Herligheder — disse Straffe ere af forskjellige Egenskaber i Forhold til Menneskenes Børns Gjerninger. Vi kunne til Exempel læse om Personer, som skulle lide Straf for Synder, for hvilke der hverken er Tilgivelse i dette eller i det tilkommende Liv. Dette beviser tydeligt for os, at visse Synder ikke kunne tilgives i den tilkommende Verden, medens andre kunne tilgives paa visse Betingelser. Der bliver os sagt, at den, som synder imod den Hellig-Aand, kan ikke erholde Tilgivelse. Menneskene kunne synde mod Gud vor himmelske Fader og faa Tilgivelse, dersom de gjør Omvendelse i dette Liv; de kunne synde mod Kristus, Guds Søn, og denne Synd vil blive udslettet, hvis de omvende sig

og udføre Retfærdighedens Gjerninger; men dersom de synde mod den Hellig-Aand, efterat de have annammet ham og ere døbte med ham, ville de ikke erholde Tilgivelse hverken i denne eller i den tilkommende Verden.

Nu! hvis der gives forskjellige Straffedomme, saavel som forskjellige Herligheder, maa der visselig være forskjellige Steder til Straffenes Udførelse. Vi vilde betragte det som en Uretfærdighed — endog i dette Liv — om en Person, der blot var skyldig i en ubetydelig Forseelse, blev nedstyrtet i det samme Fangehul tilligemed en Morder. Ifølge vor Anskuelse vilde det være uretfærdigt at tage en Person, som blot havde begaaet en lille Overtrædelse mod Loven, og fængsle ham tilsammen med en Forbryder, der havde udgydt uskyldigt Blod.

Vi have i vor egen Barm Retfærdighed nok til at bestemme Straffen for hver af disse to Personer og udpege for hver af dem deres bestemte Plads. Er Herren mindre retfærdig end Mennesket? Er ikke Faderen til en for Menneskene aldrig opnaaelig Grad fyldt med de store Retfærdigheds Principper? Alle vore Begreber om Retfærdighed ere udstrømmede fra ham. Paa Grund heraf kunne vi ikke se op til ham som et Væsen, der skulde fordømme en stakkels Hedning eller Andre, som, omendskjønt de ikke vidste Lydighed til Evangeliet, dog levede et moralskt Liv, til at undergaa den samme Straf som en Morder eller en, som havde udgydt uskyldigt Blod. Vi vilde anse det som en stor Uretfærdighed, dersom alle Klasser af Menneskeslægten bleve nedstyrtede til et Sted, for der at vælte om under den samme Straffe-Tilstand gjennem de endeløse Evigheder uden at have det mindste Haab om Forløsning. Jeg kunde ikke betragte dette som retfærdigt og formoder, at dette vilde være Tilfældet med andre rettænkende Væsener, især deleshed, dersom de vare bekjendte med Skrifterne.

Jesus, idet han taler paa dette Emne, siger: „Men den Tjener, som ved sin Herres Villie, og ikke bereder sig, og ikke gjør efter hans Villie, skal faa mange Hug; men den, som ikke ved det og gjør, hvad der er Hug værd, skal faa lidet Hug." Herren, i sin Dom over Menneskene, dømmer ikke i alle Tilfælde efter Gjerningen, som er udført, men efter den Forstand og Kundskab, som Individet, der udfører Handlingen, er i Besiddelse af. Hvis to Personer skulde begaa et Mord — udgyde uskyldigt Blod — og den ene havde fuld Kundskab om Guds aabenbarede Lov, medens den anden var aldeles uvidende angaaende samme, vilde der blive en stor Forskjel i disse to Menneskers Dom. Vi vilde uden Betænkning være rede til at sige, at den, som havde syndet mod bedre Vidende, skulde have større Straf end den, som havde begaaet en saadan Ugjerning i Uvidenhed.

Betænk om de Hellige, som ikke alene have hørt Guds Lov, men som have annammet Guds Søns Evangelium og ere blevne fornyede i deres Sind ved den Hellig-Aands Kraft, et Folk, som har smagt Herrens Ord og den tilkommende Verdens Kræfter; tænk om disse skulde gaa saa vidt, at de skulde udøse uskyldigt Blod, vilde der saa være nogen Tilgivelse for dem? Nei, aldeles ingen! Vilde det være vor Pligt, om en saadan Person ved Lovene i dette Land blev dømt til at hænges ved Halsen, indtil han døde, at besøge ham og bede Gud at tilgive hans Synder? Nei, vi vilde synde mod Herren ved en saadan Fremgangsmaade. Hvorfor? Fordi Herren har aabenbaret til os, at Enhver, som har Lys og Kundskab og alligevel udøser uskyldigt Blod, kan ikke erholde Tilgivelse hverken i denne eller i den tilkommende

Verden, hvisaarsag vi ikke skulle bede for en Saadan, for hvem Herren har sagt, der ingen Tilgivelse er. En saadan Person begaar en utilgivelig Synd — han udøjer uskyldigt Blod efter at have annammet Lys fra den Hellig-Aand, han er vidende om, at en saadan Handling ikke alene er Synd mod Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, men mod den Hellig-Aands Overbevisning.

Tænk Eder, om en Person udenfor denne Kirke skulde udøve et Mord, uagtet han havde hørt Guds Søns Evangelium, men forkastet det; han havde syndet mod stor Kundskab og bedre Vidende, men ikke mod den Hellig-Aand. Dette er Forskjellen mellem de to Klasser af Mordere; en Sidste-Dages Hellig vilde aldrig erholde Tilgivelse, men blive en Fordærvelsens Søn.

Jeg vil anføre nogle Skriftsteder i Bibelen angaaende forskjellige Klasser af Mennesker og det Lys og den Kundskab, de vare i Besiddelse af. Som jeg allerede har bemærket, Nogle kunne faa Tilgivelse i det tilkommende Liv.

Lad mig hentyde til en vis Klasse, som den hellige Skrift omtaler vil annamme Tilgivelse paa visse Betingelser. I erindre, at Apostlen Peder ved en vis Leilighed havde samlet en stor Hob af Jøder — Frelserens Mordere, der havde udgydt uskyldigt Blod — omkring sig, og at han holdt en Tale for dem; men den var meget afvigende fra den Tale, han holdt for den blandede Forsamling af forskjellige Nationer, som var kommen tilsammen paa Pintsefesten. I sin Tale til de Sidstnævnte sagde han: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faa den Hellig-Aands Gave. Thi Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til og alle dem, som ere langt borte, hvilkensomhelst Herren vor Gud vil kalde dertil."

Dette var en sand Evangelie-Prædiken til dem, som ikke vare skyldige i Mord. De bleve alle ansporede til at omvende sig, tro paa Kristus og blive døbte til deres Synders Forladelse; og de tilligemed Andre, som vare langt borte bleve forjættede Tilgivelse og den Hellig-Aands Gave, dersom de vilde annamme Evangeliet. Men lad os nu ogsaa komme til den anden Tale, til hvilken jeg har hentydet, nemlig Talen til de ugudelige og fordærvede Jøder, som korsfæstede Frelseren. Peder sagde: „Jeg ved, at I have gjort det af Uvidenhed, ligesom og Eders Overster. Med andre Ord: de havde ikke annammet den Hellig-Aand, og grundet herpaa havde de udøst den Uskyldiges Blod og myrdet Messias, Guds Søn, men ifølge Peders Ord var det skeet i Uvidenhed.

Nu er Spørgsmaalet, var der noget Haab for dem? Kunde de erholde Tilgivelse for deres Synd i dette Liv! Nei! Peder, efter først at have gjort dem bekjendt med, at de havde udgydt den Retfærdiges Blod i deres Uvidenhed, lader dem derpaa vide, naar og hvor de kunde erholde Tilgivelse. Jeg vil gjentage hans Ord; „Derfor fatter et andet Sind og vender om" — ingen Daab til Syndernes Forladelse bliver omtalt — „at Eders Synder maa være udslettede, paa det Vederkvægelsens Tider maa komme fra Herrens Aasyn, og han maa sende Eder den Eder forudforkyndte Jesum Kristum, hvilken det bør at indtage Himlen, indtil alle Tings Fuldkommelsestid, hvorom Gud har talet ved alle sine hellige Propheters Mund fra de ældste Dage."

Apostlen sagde ikke, at de skulde døbes til deres Synders Forladelse. Hvorfor ikke? Fordi han besad Kundskab nok

til at forstaa, at Daab vilde være et forgjæves Middel til deres Tilgivelse. Han vidste, at de havde tabt dette Privilegium i denne Verden, fordi de havde myrdet den Hellige, Guds Søn. Peder sagde til dem: Dersom I, der have udøst den Retfærdiges Blod ville omvende Eder nu, er der et Haab for Eder, hvorved Eders Synder ville blive udslettede. Ikke i dette Liv, ikke ved Daab til Syndernes Forladelse, men naar Vederkvægelsens Tider skulle komme fra Herrens Aasyn, og han skal sende Kristus. Dog ikke engang da ville de faa Tilgivelse, dersom de ikke gjøre Omvendelse i dette Liv. Dette maa have været en sørgelig Beretning for dem, som hørte den, dersom de troede.

„Fatter et andet Sind og vender om." Læg vel Mærke til, hvilken Mening der ligger heri. Disse Ord „vender om" ere blevne fortolkede med „at blive født af Gud" eller „at blive en ny Skabning"; men den sande Mening af Ordene er, at vi skulle forbedre vort Levnet, afstaa fra det Onde og gjøre det Gode — i Korthed, at vige bort fra al Synd og Overtrædelse og vandre i Retfærdighed for Herren. Dersom disse Jøder havde omvendt sig fra deres Synder og gjort det, som var Ret, havde der været et Haab for dem, naar Frelseren i Fuldkommelsestiden blev udsendt fra Faderens Nærværelse. Deres Synd vilde da blive udslettet; men indtil den Tid kommer, ere de undergivne Plager og Pinsler paa Grund af deres Overtrædelse.

Jeg vil fremsætte et andet Exempel. Der var en Mand i gamle Dage, hvis Navn var David. Herren fandt for godt, fordi David var en Mand efter hans Hjerte, at indsætte ham som Konge over Israel. Denne Mand var storlig velsignet af Herren, som ogsaa i en rigelig Grad udøste over ham Profetiens og Aabenbaringens Aand; og mange af denne Mands Salmer, hvilke vi nu med saa megen Fryd synge i vore Forsamlinger, indeholde Profetier, som henhøre til den fjerneste Generation af den menneskelige Familie.

David var en Profet og Aabenbarer; han var fyldt med den Hellig-Aand og talte ligesom denne Aand drev ham. Herren elskede ham og sagde, at han var en Mand efter hans eget Hjerte. Den Almægtige velsignede ham, medens han som ganske ung Mand med sine otte Hustruer flygtede fra Hule til Hule og fra Bjerg til Bjerg for at undgaa Saul, som forfulgte ham og vilde tage hans Liv. Dette skete, forinden han kom paa Thronen. Men efter at Saul var styrtet, og David var bleven Israels Konge, gav Herren ham ogsaa blandt andre Velsignelser Sauls Hustruer til Ægte. Dog hvad havde David syndet, dengang Profeten Nathan sendtes til ham? Jo, han havde taget sin Naboes Hustru og ikke alene bedrevet Hor med hende; men hendes lovlige Ægtemage var paa hans Befaling bleven stillet paa en farlig Post i Felten paa det han maatte falde. Urias faldt, og uagtet David ikke egenhændig stødte en Dolk i hans Hjerte, blev han dog af Herren anseet som en Morder, idet han havde stillet Urias paa en Post, hvor hans Blod maattte rinde. Uagtet al denne Mands Godhed, og omendskjøndt Herren havde skjænket ham Lys og Kundskab, begik han alligevel to store Forbrydelser.

Nathan blev af Herren sendt for at irettesætte ham; og han gjorde saa ved at fremføre en Parabel for David. Han fortalte ham, at der var en vis fattig Mand, som havde et lille Faar. Lige i Nærheden af ham boede en rig Mand, som havde saare meget baade stort og smaat Kvæg. En Vandringsmand kom til den Rige, men han sparede sit eget

Kvæg, tog den Fattiges eneste Faar og beredte deraf et Maaltid til den veifarende Mand. Ved at høre dette optændtes Davids Vrede, thi uagtet han selv havde overtraadt, var hans Retfærdighedsfølelse endda ikke udslukket i hans Barm, og han udbrød: „Saavist som Herren lever, den Mand som dette gjorde, er et Dødsens Barn." Nathan sagde: „Du er Manden!" Gud satte Dig til Konge over Israel, han udfriede Dig af Sauls Haand og gav Dig alt hans Hus og alle hans Hustruer; han gav Dig Israels og Juda Hus, og dersom dette havde været forlidt, vilde han lagt Dig Saadant og Saadant til. Med andre Ord: denne store Flok af Kvæg var skjænket til David, og alligevel gik han hen og tog den fattige Mands eneste Faar — Urias's Hustru, og bedrev Hor med hende. Derfor sagde Herren, at han vilde straffe ham. Hvad Slags Straf blev David undergiven? Iblandt andre, Pinsler i de evige Verdener. For hvor lang Tid? Jeg kan ikke sige det ganske nøiagtig; men denne, engang retfærdige Mand maa mindst i nogle Aarhundreder lide Straf, som Følge af sin Ugudelighed. Gjorde han Omvendelse? Ja. Anraabte han Herren? Ja. Var han besværet med stor Sorg? Ja han var, og maaske saa omvendt, som Nogen kunde blive; men Erklæringen var udgaaet, hvisaarsag denne Mand maatte lide for sin Forbrydelse.

Peder, idet han paa Pintsefesten hentyder til denne Gjenstand, hvilket kan læses i Apostlernes Gjerninger, andet Kapitel, fremsiger en af Davids Salmer saaledes: „Du skal ikke lade min Sjæl i de Dødes Rige, ikke heller tilstede din Hellige at se Forraadnelse." Tilsyneladende efter dette, er det som om David, uagtet hans Omvendelse ikke kunde udslette hans Synd, havde et Haab om og saa den Tid imøde, da han vilde blive udfriet fra Helvede. Naar denne Tid kommer, vil han blive fri og anamme en Herlighed, men hvor stor den vil blive, staar ikke til mig at sige, thi dette er ikke aabenbaret; lad det være nok at bemærke, at David syndede mod Lys og Kundskab, som han besad i et rigt Maal, og grundet paa hans Synd, faldt han fra en høi Stilling.

Jeg er i Tvivl, om David havde erholdt saa mange Principer, som de Sidste-Dages Hellige i den ny og evige Pagt nu forstaa; thi dersom han havde havt disse kunde han aldrig blevet gjenløst, eiheller kunde han have sagt: „Du vil forløse min Sjæl fra Helvede", osv.

Lad os anføre nogle andre Exempler. Der gaves et Folk ved Navn Lamaniterne, der ifølge Mormonsbog ere hensvundne i Uvidenhed paa det amerikanske Kontinent, før Kristus kom. De have beboet dette Land (Amerika), for hundreder af Aar; og før Frelserens Komme vare de nedsunkne i det dybeste Mørke. De havde tabt Kundskaben om Saliggjørelsens Principer og vare blevne til et meget uvidende og ugudeligt Folk, som tilbad Afguder. Nephiterne, en oplyst Nation, som levede paa dette Kontinent paa samme Tid som Lamaniterne, udsendte Missionærer blandt dem for om muligt at bringe dem til Omvendelse fra deres Synder. De gik ud iblandt dem, og Held fulgte deres ædle Foretagende, idet Tusinder bleve bragte til Kundskab om Sandheden. Denne Nation var i dens Ugudelighed og Mørke bleven lært, at det var ingen Synd at myrde en Nephit; og de havde under deres Uvidenhed om Guds Lov myrdet mange; dog da Evangeliet blev forkyndt for dem, fik de saa Tilgivelse for deres Ugjerninger? Ja, paa visse Betingelser, og en af disse var, at de skulde nedlægge deres Krigsvaaben; de gjorde saaledes, og til et Vidnesbyrd for Herren, at de ikke

oftere vilde udgyde uskyldigt Blod, nedgrov de dem dybt i Jorden. Og formedelst deres store Bedrøvelse og Omvendelse havde Herren Barmhjertighed med dem og tilgav dem i dette Liv de Synder, de havde begaaet i Uvidenhed. Dette beviser, at Mordere paa visse Betingelser kunne erholde Forladelse i denne Verden; men der gives andre Klasser af Mordere, for hvis Tilgivelse i dette Liv, det vilde være urigtigt at bede, endog om de aldrig havde annammet den Hellig-Aand — jeg mener dem, som have læst og forstaaet den aabenbarede Lov. At bede Herren tilgive saadanne i dette Liv vilde være i Modsætning til hans Villie, hvisaarsag det vilde være at synde mod ham.

Jeg formoder, nok er bleven sagt med Hensyn til Principet for Herrens Handlemaade i at straffe Menneskenes Børn for deres Synder. Tillad mig derfor at sige nogle faa Ord angaaende deres Fremkomst og Gjenløsning.

Jeg vil herved spørge, ville mange af disse Væsener, som begaa Synd mod Herren, komme frem og arve den høie Grad af Ophøielse i den celestiale Verden? Dette er et stort Spørgsmaal. Ville de annamme den samme Herlighed, som bliver de Hellige tildel, der have levet i de forskjellige Tidsaldre af Verden og udholdt i Trofasthed til Enden? Kunne de opnaa en fuld Ophøielse og Glans i Guds Rige? Nei. Hvorfor ikke? Fordi de ikke ere forberedte paa en saadan Herlighed. Dog jeg vil ikke benegte, at de jo i Fremtiden ifølge Herrens Hensigt kunne blive ledte fra et Trin til et andet, indtil tilsidst nogle af dem erholde den celestiale Herlighed.

Vi Sidste-Dages Hellige tro, at naar Herren kommer, vil han gjenløse Hedninge-Nationerne; dog de ville ikke komme i hans Nærværelse, i celestial Herlighed; men de ville komme ud af deres Grave, ikke med celestiale Legemer, beredte paa at bære en himmelsk Krone og skinne som en Sol i deres Faders Rige, nei! en saadan Herlighed ville de ikke faa, men de ville erholde en Glans, som er afpasset efter det Lys og den Kundskab, de vare i Besiddelse af, og denne er lignet ved Maanens Glans. „Der er en Herlighed som Solens Glans, en anden som Maanens, en tredie som Stjernernes, og som en Stjerne er forskjellig til den anden i Glans, saaledes er ogsaa de Dødes Opstandelse.“ Der er en stor Forskjel paa Glansen af disse Himmellegemer, der skinne paa Firmamentet. Solen er langt mere herlig end Maanen, ja saa meget, at der ifølge Astronomernes Paastand vilde tage flere hundrede Tusinde Fuldmaaner til at danne et Lys i Lighed med Solens; eller med andre Ord, dersom hele den for os synlige Himmelkugle var overspredt med et Dække af Maaner, vilde ikke dette endda bevirke et Lys i Lighed med Solens. Af dette kunne I selv danne Eder en Ide angaaende den store Forskjel paa Solens Herlighed.

Og videre, naar vi betragte de blinkende Stjerner paa Himmelhvælvingen, bemærke vi, at nogle af dem skinne med større Glans end andre, hvisaarsag Astronomerne have inddelt dem i Klasser efter deres Størrelse eller i Forhold til den Lysstyrke, de udstraale paa vor Klode. Disse Stjerners Klasse-Inddeling er ikke grundet paa deres naturlige Størrelse, thi dertil ere de for langt fjernede fra vor Jord til at vi kunde være istand til at bedømme den, men vi vide, at de ere Sole, selvlysende Legemer og Centre for andre Verdenssystemer; og dersom de vare lige saa nær os som Solen, vilde deres Skin være langt mere straalende end dens. Men Apostlen Paulus, i sine Be-

mærkninger over dette Punkt, hentyder til Stjernernes Herlighed, som den i sin Lysstyrke kommer tilsyne for os.

De Mennesker, som erholde en Herlighed i Lighed med Stjernernes Herlighed eller i Lighed med deres Lysglans, ville ikke naa en Ophøielse som Hedningerne; thi deres Herlighed vil være lig Maanens Glans, og alle Stjerner tilsammen udstraale ikke saa meget Lys som Maanen alene. De Væsener, hvis Herlighed er forskjellig som Stjernernes Glans, ville altsaa komme til at staa paa et lavere Trin end Hedningerne. Dog Alle, som annamme en Glans i Lighed med Solens, ville være forpligtede til at adlyde visse Principer af Loven, nemlig: af den celestiale Lov. Hvad er dette for Lov? Det er Evangeliets Lov. Enhver, som i disse Dage gaar ind i den celestiale Herlighed, maa ikke alene være bekjendt med Evangeliet, saaledes som det lærtes i gamle Dage, men de maa ogsaa have Kundskab om, hvorledes det bliver forkyndt og administreret af Mænd, som dertil ere bemyndigede, i vor Tid. Dersom de have denne Kundskab og efterleve den, ville de faa Adkomst til Evangeliets Velsignelser, til deres Synders Tilgivelse i denne Verden, til at blive Sønner og Døtre af Gud; i Korthed, de ville have Krav paa Fylden af Frelsningsplanens Herlighed: og Kristus siger, at de skulle skinne som en Sol i hans Faders Rige.

Da Tiden er for knap til fuldelig at forklare alle disse forskjellige Herligheder, er det mit Ønske, særligen at fremlægge nogle Spørgsmaal angaaende Beskaffenheden af den høieste Herlighed, som benævnes den celestiale. Vil der herske nogen Forskjel blandt dem, som blive delagtige i denne Ophøielse? Ja, der vil i nogle Henseender. De ville alle være lige i Nydelsen af nogle Velsignelser, og med Hensyn til Herligheden, da vil den være ens for alle i denne Tilstand, men alligevel vil der være Forskjel mellem dem. Nogle, der erholde en Del af denne Herlighed, ville være foruden Familie og betagne denne Velsignelse i al Evighed, medens andre af dem ville annamme et Rige, Hustruer og Børn, Storhed og Magt, og i det Hele taget langt overgaa de Førstnævnte.

Nu vil jeg spørge, hvad er Aarsagen til denne store Forskjel i det celestiale Rige? Dette er ene og alene grundet paa, at visse Mennesker, som have adlydt Evangeliet, have været ligegyldige med at sikre sig den fulde Ophøielse, som laa indenfor deres Omraade. Gud har aabenbaret til dette Folk, hvad som er nødvendigt for en fuld Ophøielse i hans Rige. Han har aabenbaret til os, — hvilket Broder Hyde har bemærket i Eftermiddag — at Ægteskabet er saavel for Evigheden som for Tiden, at Ægteskabet maa fuldbyrdes i dette Liv, og Ordinancen forrettes af dem, som af Herren ere beskikkede til at holde Fuldmagtens Nøgler og besegle paa Jorden, paa det Beseglingen maa være anerkjendt i Himlen, thi der bliver der hverken taget eller givet tilægte. Ingen saadan Ordinance kan blive udført der.

Dette er Aarsagen, hvorfor de af de Sidste-Dages Hellige, som ikke indgaa i Ægteskab, men hellere foretrække at leve udenfor samme, ikke kunne nyde Fylden af den Ophøielse, som vil blive dem tildel, der ere blevne beseglede i denne Pagt. De have ikke ganske forspildt den celestiale Herligheds Velsignelser, men de have tabt Rettigheden til at have Hustruer med hvilket de kunde have Efterkommere i de evige Verdener. (Forts.)

---

# Skandinaviens Stjerne.

---

Den 15de Juli.

## Emigranternes Afreise til Zion.

Vore Søskende, ialt 870 Sjæle, under Ledelse af forhenværende Præsident for den skandinaviske Mission, K. Peterson, ledsaget af Brødrene, Præsident Erastus Snow, P. F. Madsen og P. Dehlin, afreiste fra Kjøbenhavn den 27de Juni med Dampskibene „Pacific" og „Milo", der skulde landsætte dem i Hull, hvorfra de videre skulde fortsætte med Jernbane og Dampskib til Utah.

Det førstnævnte Skib dampede ud af Havnen Kl. 12¼, det sidstnævnte først 3 Timer senere. Alt med Hensyn til Indskibningen fandt Sted i den mest ønskværdige Ro og Orden. Ligesom sædvanligt ved slige Leiligheder, vare de Hellige begunstigede af det behageligste Veir. Som en Særegenhed, bemærkede vi, at baade den foregaaende og efterfølgende Dag vare stormfulde Dage, ledsagede af øsende Regnskyl, Torden og Lynild, hvilket i Sandhed havde havt mindre behagelige Følger for de Hellige, dersom dette havde indtruffet paa Indskibningsdagen. Men takket være Herren, som leder alle Omstændigheder til det Bedste for dem som elske ham, var Dagen i alle Maader afpasset efter de Helliges Ønske.

Det var et særdeles interessant Skue at sidde paa „Milo's" Agterdæk og betragte den brogede og helt anselige Hob af Søskende, som med glade Ansigter og opromte Miner myldrede om mellem hverandre paa Skibsbroen. Her stod en glad Moder, kjærtegnende sit lille Barn, som ogsaa skulde gjøre Følgeskab med til Zion. Længere henne stod en Gruppe unge Brødre og Søstre, i ivrig Samtale udmalende deres fremtidige Hjem, som de snart haabede at skue, og som havde været Maalet for deres Længsel for mange Aar.

Et Stykke udenfor Kredsen stod flere Tilskuere af den bedre Klasse og betragtede Scenen. Man kunde her høre flere Bemærkninger blive gjorte angaaende de Sidste Dages Hellige og deres Afreise. En udbrød: „Det er da underligt, med hvilken Glæde disse „Mormonere" drage bort fra deres Fødeland!" „Ja er det ikke?" spurgte en Anden, „og se, hvormange smukke, unge Kvinder, der reise med." „Det kan være, det er et underligt Folk," bemærkede en Tredie. Og vi maa i Sandhed istemme med dem og sige: det er et underligt Folk. Men hvad siger Herren om os (Es. 29, 14)? „Derfor, se, jeg vil blive ved at handle underligen med dette Folk, ja, paa det Underligste." Og ved Profeten Joel 2. Kap. 23. og 26. Vers, siger han: „Og I, Zions Børn! fryder og glæder Eder i Herren Eders Gud — — Og I skulle jo æde og mættes og love Herrens Eders Guds Navn, som har handlet med Eder i underlige Maader, og mit Folk skal ikke beskæmmes evindeligen."

Aar efter Aar drage hundreder af Sidste-Dages Hellige ud fra disse Lande for

at begive sig til det Sted, som for omtrent 43 Aar siden var en øde og gold Ørk, men som i Dag „blomstrer som en Rose", og hvad er Aarsagen til dette? Man ser dem forlade deres Familie, Slægtninge, Venner og Fødeland; de begive sig paa en farefuld Reise, hvoraf en Del tilbagelægges i et skrøbeligt Stykke Menneskeværk over de fraadende Bølger og en anden med den hurtige Jernhest, der i flyvende Fart farer hen over de uoverskuelige Sletter; de standse ved Maalet for deres Reise — der ligger Zion deres fremtidige Fædreland; og istedetfor, som man hører vore Medmennesker bemærke, at komme til et fremmed Land, i ubekjendte Forhold, blandt fremmede Mennesker, mødes de her af deres Brødre, Søstre og Venner, der have arrangeret Alt paa det Bedste for at vederkvæge dem efter deres besværlige Reiseliv.

Vi Sidste-Dages Hellige anse os, i Lighed med Abraham, som Fremmede og Udlændinge i vort eget Land. Vor Tro er, at Herren i sin egen bestemte Tid vil straffe Nationerne for deres Ugudelighed og Vantro, og da vil det være godt for os at være borte fra Babylon. „Gaar bort fra hende, I mit Folk! at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager" (Aab. 18, 4).

Saalænge de Hellige ere i Adspredelsen, ere de mere eller mindre delagtige i Menneskenes Synder. De ere ofte forbundne til at arbeide paa Herrens Sabbathsdag, da de i modsat Fald staa i Fare for at miste deres Erhverv; de ere omgivne af Verdens Daarligheder og fordærvelige Vaner, hvilke mange af dem ere for svage til ganske at modstaa; Visdomsordet bliver kun for en Del efterlevet; og dette ere nogle af Grundene, hvorfor Guds Folk drage op til Zion, hvor de uhindret og uforstyrret kunne dyrke deres Gud og efterleve hans Befalinger.

En anden Aarsag, hvorfor de Hellige reise til dette Land er, fordi de ere enfoldige nok til at tro Bibelen og Herrens Tjeneres Vidnesbyrd. I de sidste Dage, naar Herren vil udøse sine Plager over Jorden, skal der være Raad til at undkomme i Zion og Jerusalem, siger Profeten Joel i sit 3die Kap. 5. Vers.

Esaias siger (2,2): „Og det skal ske i de sidste Dage, da skal Herrens Hus's Bjerg være beredt ovenpaa Bjergene og ophøies over Høiene, og alle Hedninger skulle løbe dertil. Og mange Folk skulle gaa og sige: kommer og lader os gaa op til Herrens Bjerg, til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os om sine Veie, at vi maa vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaa en Lov og Herrens Ord af Jerusalem." De Sidste-Dages Hellige kunne ikke lære nok om Guds Veie i disse Lande, hvisaarsag de rette deres Fjed mod Zion, hvor de kunne faa Anledning til at blive belærte af Herrens Profeter og Apostler. Men vore Medmennesker kunne ikke fatte dette; de kunne ikke begribe, hvorledes vore fattige Søskende kunne have Mod nok til at drage bort til et ukjendt Land, og i Særdeleshed til „Mormonernes" Land, som er saa ilde omtalt af Alle. Dog vi have, uanseet al Verdens Omtale og daarlige Anskuelse om os, den Overbevisning for os selv, at Herren har beredt et Indsamlingssted for sine Børn i de sidste Dage, og at disse ville undfly Herrens retfærdige Straffedomme paa samme Maade som Noah blev frelst i Arken og Loth ved at fly ud fra Sodoma.

Vore Medmennesker i disse Lande have et stort Vidnesbyrd. Herrens Tjenere gaa om iblandt dem og prædike Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse. Tid efter anden have de Leilighed til at høre og se, at nu er atter en

Flok „Mormoner" paa Veien til det fjerne Vest; men de ere sløve og ligegyldige og have ganske liden Tanke om det tilkommende Liv og de Farer, som vente dem, — endog i denne Tilværelse, dersom de ikke adlyde Frelsningsplanen. De ere i Lighed med Slægten i Noah Dage; de leve ubekymrede for Alt, henhørende til deres Frelse og Ophøielse i Guds Rige; dette er en Biting, som de overlade til deres Sjælesørger at drage Omsorg for, thi han er jo lønnet i dette Øiemed. En stor Del af dem bekjende sig til den lutherske Religion, men hvor ultra-katholsk lyder ikke dette „Sjælesørger". I det femtende Aarhundrede var der en katholsk Munk, som ogsaa var udsendt i Egenskab af Sjælesørger, for — som det blev sagt at indsamle Bidrag til Opførelsen af et Tempel, men vi tro, den væsenligste Grund var at samle Midler, saa Munke, Kardinaler og Pave kunde fremture i deres usle og vederstyggelige Levemaade.

Menneskene vare uvidende nok til at betale ham for at faa deres Synder tilgivne; og noget lignende om ikke saa grovt finder Sted i vor Tid; thi den simple Klasse blandt Folk tro blindthen, at Præsten er deres Sjælesørger. Dette er derimod ikke Tilfældet med den vise og mægtige Del af Menneskene; de ere ganske lidt tilbøielige til at tro Sjælesørgeren, og som det, der er værre: de ere alt for tilbøielige til at forkaste Bibelens Lærdomme og fornegte Forsynets Tilværelse. De have udgransket og beregnet de forskjellige Naturkræfter; de have opdaget de forskjellige Himmellegemer i Verdensrummet, og begavet med verdslig Visdom, bestemt deres Afstand fra vor Klode, deres Tyngde, Størrelse, Baner og Omløbstider. Elementerne have de analyseret, og alle Ting, have de udfundet, staa i den bedste indbyrdes Harmoni til hverandre, hvisaarsag mange af dem ere hengivne til at nære den Anskuelse — at hele Naturen med alle dens Elementer styre sig selv, og at der intet Væsen behøves til at lede disse Kræfter, der ere forbundne til hverandre som Hjulene i et Uhrværk. Ikke desmindre, paa flere Steder have mange af disse med verdslig Kundskab udstyrede Mænd begyndt at undersøge vore Lærdomme, dog ikke aabenlyst, thi de ere bange — ligesom Nikodemus, der kom til Frelseren om Natten — at de skulle tabe deres Hæder og Anseelse her i Verden.

Der gives mange Rige i disse Lande, som tro vor Lære, og som have hørt den i mange Aar, men de mangle desværre Kraft til at ofre Alt for Kristi Navn Skyld. Mange tro vort Vidnesbyrd, at naar de sidste „Mormoner" drage ud fra disse Lande, da vil Freden følge med dem, og Ødelæggelse, Splid og Tvedragt vil blive tilbage. Deres Ønske er da at reise med de sidste af Guds Folk til Zion for at undgaa alt dette; men vogt Eder I, som tro og ikke ville adlyde medens det er Tid, Herrens Langmodighed, som var stor i Noah Dage, er stor nu, men hans retfærdige Straf vil sikkerlig ikke udeblive, naar hans bestemte Tid er udløben. I kunne letteligen blive ladte tilbage, og da ville I, som havde Vidnesbyrdet og ikke adlød, faa mere Hug end de, der blive tilbage, grundet paa Mangel af Kundskab: „Thi den Tjener, som ved sin Herres Villie, og ikke bereder sig, og ikke gjør efter hans Villie, skal faa mange Hug, men den, som ikke ved det, og gjør, hvad der er Hug værd, skal faa lidet Hug" (Luk. 12, 47. 48).

Vi haabe nu, at vore Søskende ere nærmere Amerikas Land end Europa og at Herren vil lede dem med sin almægtige Kraft baade over Hav og Land og beskytte dem fra alle Farer og Onder, som kunde optaarne sig i deres Vei. Vi haabe ogsaa,

at Herren vil styrke dem med sin Aand, paa det de maa være værdige Medlemmer blandt Guds Folk til at opbygge hans Rige og deltage i hans Velsignelser baade i dette Liv og det tilkommende.

Snart vil Timen slaa, da de tilbageblevne Trofaste ogsaa ville faa Leilighed til at drage hjem, men imidlertid, kjære Søskende, vær trofaste og udholdne, opfyld Eders Pligter, vandre i Oprigtighed efter den Kundskab og det Lys, I have erholdt, vid at sætte Pris paa Herrens Velsignelser, og I ville vissselig efter endt Løbebane paa denne Jord arve evig Ophøielse i Gud vor Faders Rige.

---

Vore Brødre fra Zion Loptur Johnson og Magnus Bjarnason, som ere beskikkede til at missionære paa Island, hvor Evangeliet ikke har været forkyndt for mange Aar, afreiste fra Kjøbenhavn den 7de Juli Kl. 9 Morgen. Vort Haab og vor Bøn til Herren er, at han maa bevare dem paa deres Reise og lande dem i god Behold paa deres Bestemmelsessted. Maatte de have Held og bringe mange af vore Medmennesker til Sandhedens Erkjendelse, var Maalet for deres ædle Bestræbelse naaet. Da disse Brødre ere Islændere og have mange Slægtninge dersteds, have vi godt Haab om, at deres Arbeide vil bære gode Frugter. Island er efter deres Udsagn en temmelig vanskelig Missionsmark og bestaar af mange Øer, hvor Husene ligge meget adspredte; ikke desmindre, Herren, i hvis Tjeneste de ere, vil styrke dem til at overkomme alle Hindringer.

---

## Korrespondance.

Liverpool, den 2den Juli 1873.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder.

Dampskibet „Pacific", som med vore Søskende forlod Kjøbenhavn den 27de Juni Kl. 12¼, ankom til Hull den 30te om Morgenen Kl. 8½. Alt var vel med os alle, og vort Antal var forøget med en lille Pige, som kom til Verden paa Reisen. Kl. 12½ vare vi med al vor Bagage ved Jernbanestationen; men grundet paa, at ikke Jernbanepersonalet i en Hast kunde skaffe de fornødne Vogne tilveie, blev vor Reise udhalet til 4½ Eftermiddag, da vi satte afsted for Liverpool. Denne Opsættelse bevirkede, at vi ikke naaede vort Bestemmelsessted førend ud paa Natten. Ved vor Ankomst til Liverpool, bleve Emigranterne øieblikkelig ordrede til at begive sig ombord. Intet Tab, og Alt gik lykkelig ved Indskibningen. Jeg kom først i Seng Kl. 3 om Morgenen.

Broder Petersons Kompagni ankom til Hull 24 Timer senere end os og til Liverpool Tirsdag Kl. 9. Idag undergik de alle Lægens Besigtigelse paa det store, prægtige Dampskib „Wisconsin", som afseilede herfra lidt efter Kl. 4 Eftermiddag. Alle vare ligesaa vel og tilfredse, som da de forlod Kjøbenhavn.

Ikke desmindre, en gik tabt for os, nemlig Anders Mortensen af Kjøbenhavn. Han var paa en eller anden Maade kommen bort fra de andre Emigranter; men naar vi finde ham, vil han blive sendt afsted i næste Uge.

Omtrent 100 engelske Hellige bleve tillagte Kompagniet, som ved Afreisen udgjorde 970 Sjæle, under Ledelse af David O. Calder med Assistance af Eldsterne Peterson, Madson, Jones og Dehlin.

Jeg haster med at give Dem Underretning om vore Søskendes lykkelige Afreise fra denne By, da Brødrene ikke havde Tid til at skrive.

Herren velsigne Dem og Deres Medhjælpere paa Kontoret, og maa han tillige bevare vore Søskende paa Atlanterhavet er min Bøn.

Deres Broder i Kristo
Erastus Snow.

---

München, den 22de April 1873.

Præsident Brigham Young.

Kjære Broder.

Den 10de Dennes skrev jeg til Dem fra Athen. Vi fuldendte vort Besøg i denne mindeværdige Stad, og havde, netop som vi vare ifærd med at forlade Konstantinopel, gjennemlæst de erholdte Nyheder og sluttede vor Korrespondance til Dags Dato. Tyrkerne og Grækerne ere ikke komne til Enighed om at gjøre en almindelig Udryddelse blandt Røverhorderne. Dette har været publiceret i „The Levant Herald“, et Blad, som udgives paa Engelsk i Konstantinopel.

Den græske Regjering gjør Alt, hvad der staar i dens Magt for at sikre de Reisende i deres Land mod røveriske Overfald. Øvrigheden tilbød os, dersom vi ønskede at besøge forskjellige Steder i Landet, en Bevæbning af Soldater, under hvis Beskyttelse, vi bleve tilsagte fuldkommen Sikkerhed, uden nogen Bekostning fra vor Side. Vi fandt det ikke desmindre bedst, da vi fik høre, at Røverne uhindrede efter eget Behag kunde passere over Grænsen ind i Tyrkiet og tilbage igjen, ikke at udsætte os for nogen Fare i denne Henseende.

Det er anseet som en hel kostelig Nydelse at have Leilighed ved Maaneskin at beskue Akropolis og andre Ruiner i Athen; den Aften vi besøgte Ruinerne, vare vi særligen begunstigede af den herlige Fuldmaane. De femten staaende Søiler af Jupiter Olympios afgive i deres arkitektoniske Skjønhed et interessant Skue ved Maanelyset. Den 16de Søile, som nedblæste i 1852 — eller ifølge vor Veivisers Udsagn — som blev omkastet ved et Jordskjælv, bestod af femten Blokke, der tilsammen have en Høide af omtrent 58 og en Tykkelse af 6½ Fod. Dette Tempel maa have været et storartet og prægtigt Kunstværk med dets 124 Søiler og tilhørende Prydelser, dengang det var fuldendt og indviet af Hadrian. Der medgik omtrent 600 Aar til dets Opførelse. Beskuelsen af Akropolis samt Staden, som for omtrent 30 Aar siden er gjenopført i for største Delen europæisk Stil, var meget behagelig. Den græske Regjering holder disse gamle Templer under militær Bevogtning baade ved Dag og Nat. Udgravninger finde ogsaa Sted, saavel i som udenfor Staden. Flere af dens gamle Mure ere udgravne. Talrige Begravelsessteder, Gravhuler, Monumenter, Søiler med tydelige Inskriptioner, fra hvilke man kommer til Kundskab om mange interessante Kjendsgjerninger, komme for Dagens Lys. En Bygning er paa Veien til at blive opført, som er bestemt til Opbevaringssted for værdifulde Marmorgjenstande og andre Kunstværker, som udgraves, hvilke skulle

danne et Antik-Museum til Fordel for arkæologiske Studerende.

Meget af Grækenland vilde være et frugtbart Land, dersom det havde Regn nok; det siges at være et overmaade varmt Land om Sommeren, men om Vinteren meget behageligt. Hvorsomhelst Vand kan frembringes til at vande Jorden med, bærer den til Overflod af forskjellige Frugter og vegetabilske Planter.

Vi dampede ud fra Piræus's Havn om Aftenen den 12te og havde en skjøn Udsigt over Salamis-Stræderne, der ere bekjendte fra Søslaget i den persiske Krig, da Xerxes's Flaade overvandtes af Grækerne. I Syrien gik vi ombord paa et andet Dampskib og henimod Midnat den 17de ankom vi i god Behold til Triest. Den østerrigske Lloyds Dampskibe, i hvilke vi have været befordrede, siden vi forlod Brindisi, en ældgammel By i Italien, ere noget langsomme af sig, men paa samme Tid under en meget sikker Ledelse. Omendskjøndt dette Kompagni har 80 Dampskibe i Farten, af hvilke mange have en anselig Størrelse, bliver ikke desmindre al Last tilligemed Passagerer landsatte og ombordbragte i Baade eller Barkasser, hvilket er en langsom, ubehagelig og ofte farlig Befordringsmaade, i Særdeleshed naar Søen er i Oprør. Vi skulde have gjort Landgang paa Cypern og andre Steder, havde vi ikke seet Fare for at kæntre (vælte med Baaden).

Vor Reise paa Middelhavet, det adriatiske Hav, Arkipelagus, Marmora-Søen og andre Have har medtaget 15 Dage. Ved vor Landstigning i Triest, erholdt vi flere Aviser tilligemed Breve fra vore Familier.

Den 18de tog vi en Kjøretur gjennem Handelskvarteret i denne Stad, som viser de mest storartede Tegn paa Fremgang og Liv i Forretningerne.

Triest er den fornemste Handelsstad i Østerrig og siges at tælle 105,000 Indbyggere. Den 19de reiste vi gjennem et yndigt og i høi Grad meget udviklet Land til Verona i Italien, hvor vi tilbragte Sabbathen.

Verona er en af de fire befæstede Steder, fordum benævnet „De fire Sider" og er for Mile befæstet paa den mest indsigtsfulde Maade; den var engang anseet som uindtagelig. Fra et høitliggende Punkt i en smuk Have, saa vi Valpladsen, hvor det bekjendte Slag ved Solferino havde staaet, som endte med at alle disse Befæstningsværker bleve underlagte det dengang nylig oprettede Kongerige Italien. Landet er overmaade yppigt, frugtbart og vel opdyrket. Vi aflagde en Visit i det berømte Amphitheater, der er omtrent 1700 Aar gammelt og en Levning fra Romernes Tid. Siddepladserne, som ere af Marmor, afgive endnu Plads for 20,000 Tilskuere. Theatret maa ved Fuldendelsen have kunnet rumme mindst 70,000 Mennesker, iberegnet baade siddende og staaende Pladser. Portene i denne gamle By, Fragmenter af Murene samt nogle gamle Palladser ere ogsaa Levninger fiden Romernes Tid. Staden tæller nu mindre end 70,000 Indbyggere; men dens forskjellige Fæstningsværker, Mure, Arsenaler, Barakker, Magasiner, Palladser, Kirker og mange andre seværdige Gjenstande gjør den til et Sted af betydelig Interesse.

Vor Reise med Jernbanen fra denne Stad og hertil medtog en Tid af 17 Timer. Veien er fortræffelig og Vognene behagelige. Naar man tager Hensyn til, at Linien gaar gjennem et saa bjergfuldt Land, maa man sige, at den er særdeles hensigtsmæssig anlagt. Skjønheden af disse ophøiede Bjergscener vilde i Sandhed lønne hver Elsker af det

Skjønne og Maleriske for Reisen gjennem dem.

De omkringliggende Dale ere vel opdyrkede og meget frugtbare. Ovenfor de opdyrkede Marker, der paa mange Steder, grundet paa Bjergenes Steilhed ligge terasseformigt, findes store Skove, og noget høiere tilveirs, Sne. Talrige Fosse og Vandfald forøge Skjønheden og Afvexlingen i dette Panorama.

Under vort Ophold i Grækenland, havde jeg Anledning til at tale med nogle Herrer, der vare bekjendte med det engelske Sprog, angaaende Amerikanernes og Englændernes Bestræbelser i at sende Missionærer til deres Land. De spurgte: „Hvorfor udsende de ikke deres Missionærer blandt Hedningerne og omvende dem til Kristus? Vi ere Kristne, og hvad Mening kan der være i for dem at spilde deres Tid og Penge for at bringe os til at omvende os endnu engang? Vi ere enige og have en Religion, den gamle græske Kirkes; men dersom vi følge disse amerikanske og engelske Missionærer, vilde vi snart være foruden al Religion og i Uenighed med hverandre indbyrdes, og hvad Godt kan dette bringe os?" Ifølge Bestemmelse i den græske Konstitution, har Ingen Ret til at gaa ud af den græske Kirke. Alle have Religionsfrihed og kunne forkynde deres Lærdomme til Enhver, som ikke tilhører den græske Kirke. Alle de græske Born blive indlemmede i Kirken ved Daab. Missionsmarken er meget indskrænket i Grækenland. Jeg besøgte St. Pauls Kirke, som er Domkirken i dette Land. Den er en ny, meget smuk Bygning; omendskjøndt lille i Forhold til Peterskirken i Rom, har den dog et Fortrin frem for denne, man bliver ikke her plaget af en hel Masse Tiggere.

München er en livlig Stad. Gaderne hvoraf mange ere vide og ret smukke, ere rene og vel brolagte. Den har mange offentlige Bygninger, af hvilke mange ere ret solide og nette. Den har mange offentlige Institutioner med vidt udstrakte Fornøielsesfelter, omgivne af smukke Træer. Baiern er et katholsk Land, som danner en væsentlig Part af det nylig organiserede tyske Keiserrige. Der gives et anseligt Antal af Skolehuse, Seminarier, Universiteter og andre Anstalter for Undervisningens Udbredelse. Hospitaler, Museer, Bibliotheker og Theatre findes ogsaa her i betydelig Mængde. Talrige katholske Kirker, hvoraf mange ere smukt udstyrede med Ornamenter og Relikvier, indtage ogsaa en betydelig Del af Staden.

Efter at have tilbragt nogle Dage i Wien, har jeg tænkt, dersom det er muligt, at besøge Moskau og det nordlige Europa.

George A. Smith.

---

Joseph W. Youngs Død. Lørdag Aften den 7de Juni modtog Præsident Brigham Young Telegram om sin Fætters, Joseph W. Youngs dødelige Afgang om Eftermiddagen Kl. 3 i Harrisburg, Washington County. Den Afdøde var født i 1829 og omtrent 44 Aar gammel. Han var en Søn af Biskop Lorenzo D. Young og anseet som en af de mest agtværdige Borgere i dette Samfund, hvori han til forskjellige Tider har indehavt mange vigtige Tillidsposter, hvilke han som en Mand af fast Karakter og Ærlighed har beklædt paa en hæderlig Maade. Han var en Mand af rene Bevæggrunde og viste i sit, omendskjøndt korte saa dog rosværdige Liv, en stark Hengivenhed for en retsindig Handlemaade, hvilket gjorde ham fortjent

til den første Rang blandt de Ædle. Til dem, som kjendte ham bedst, viste han sig som en Mand, paa hvilke disse Ord af Burns i hans „Cottar's Saturday Night“ træffende kunne anvendes: „Endog i sine Feil lænede han til den gode Side.“

Hans Død vil blive et føleligt Savn, ikke alene for hans mere fortrolige Venner og Bekjendtskaber, men for det hele Samfund af Sidste-Dages Hellige. Aarsagen til hans Død var fornemmelig en Brystsygdom, men et Liv af uophørligt og strengt Arbeide, saavel aandeligt som legemligt, havde ogsaa gjort sin Del til at nedbryde ham.

Den Afdøde, som engang var et Medlem af Høiraadet og Præsidiet for Zions Stav, var ogsaa en af de mest aktive og virkende Medlemmer i den territoriale Lovgivning. Han indtog en fremragende Plads i den territoriale Stats Konvention, som afholdtes for to Aar siden. Han var altid rede til at give et kraftigt og uforfærdet Vidnesbyrd angaaende Sandheden af det evige Evangelium. Det følgende Telegram ankom til Præsident Young den 9de Juni:

„Præsident Brigham Young.

Broder Joseph W. Young blev jordet i Dag. Begravelsesceremonien blev afholdt i Gaar Eftermiddag. Et anseligt Følge var nærværende baade i Gaar og i Dag. Han lever i Alles vemodige Erindring.“

---

## Blandinger.

**Stranding.** New York, den 8de Juli. (Tel. til „Ritz. Bur.“). Dampskibet „City of Washington“, tilhørende Inman-Linien, er strandet ved Gulbrockbar og er rimeligvis gaaet tabt. Passagerer og Mandskab bleve reddede.

**De paa Spitsbergen indefrosne Nordmænd.** „Aftenbladet“ meddeler den sørgelige Efterretning, at samtlige 18 paa Spitsbergen indefrosne Nordmænd ere døde; samme Skjæbne har rammet 2 af Svenskerne, hvorimod de øvrige Svenskere skulle være i Behold. „Onkel Adam“ er ankommen til Tromsø, hvorfra denne sørgelige Efterretning gjennem Telegram er naaet til det norske Indredepartement.

---

## Indhold.



---


**Kjøbenhavn.**

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.